

תת"ע 9253/04/17 - מדינת ישראל נגד זר. פור. יו (2000) בע"מ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9253-04-17 מדינת ישראל נ' זר. פור. יו (2000) בע"מ

לפני
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל

הנאשמים: זר. פור. יו (2000) בע"מ

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן עקב אי התייצבות הנאשמת (להלן: "המבקשת").

1. למבקשת נרשם דוח שעניינו נהיגה במהירות מופרזת. אין חולק כי המבקשת זומנה כדין לדיון בעניינה אך לא התייצבה ועל כן נשפטה בהיעדרה. בבקשתה מציינת המבקשת כי אי הופעתה לדיון נגרמה עקב "שגגה וללא תשומת לב מספקת". לטענתה, היא הפיקה לקחים מהמקרה ואין לחובתה עבר תעבורתי.

2. המאשימה (להלן: "המשיבה") מתנגדת לבקשה. לדבריה, הנימוק שניתן לאי התייצבות המבקשת לדיון לא הוכר בפסיקה כטעם סביר ולא קיים חשש לעיוות דין.

דיון והכרעה

3. החלטתי לקבל את הבקשה בכפוף לתשלום הוצאות כמפורט להלן.

4. שני טעמים עשויים להצדיק ביטולו של פסק דין שניתן עקב אי התייצבות נאשם לדיון. האחד, אם הציג הנאשם טעם סביר לאי התייצבותו לדיון. השני, אם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם. במקרה זה לא שוכנעתי כי התקיימו מן הטעמים דלעיל. המבקשת נימקה את אי התייצבותה ב"שגגה" שמקורה בחוסר "תשומת לב מספקת". טענות אלה בדבר "טעות" "שגגה" "חוסר תשומת לב" וכיו"ב נדחו בפסיקה כטעם סביר לאי התייצבות. נקבע כי: **"משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט, אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של**

חור תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו" (ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279 (1985)).

הטעם השני לביטול פסק דין הוא גרימת עיוות דין. המבקשת אינה מתנערת מאחריותה לביצוע העבירה ואינה מציגה, ולו באופן כללי, קו הגנה שלאורו ניתן היה לקבוע כי הותרת פסק הדין נגדה היה מסב לה עיוות דין. הטענה היחידה היכולה להתפרש בענייננו כמכוונת להקשר של גרימת עיוות דין נוגעת לגובה הקנס שהושת על המבקשת והמהווה, לשיטתה, קנס "גבוה במיוחד ביחס למקרים דומים בפסיקה הרווחת". טענה זו יש לדחות. בהינתן שרכב המבקשת נהג במהירות החורגת ב-44 קמ"ש מן המהירות המותרת ובהינתן שבעקבות התיקון לצו התעבורה (עבירות קנס) תשס"ב - 2002 הפך הקנס ליחיד בנסיבות דומות לקנס בסך 1500 ₪ ולתאגיד קנס בגובה פי 4 מסכום זה (סעיף 30 (ג) לפקודת התעבורה) (6000 ₪) הרי שהעונש שנקבע למבקשת אינו חמור כלל.

5. בהיעדר טעם מבורר לקבלת הבקשה דומני כי לא הייתה זו טעות לדחותה. עם זאת, ובהתחשב ברצונה של המבקשת לקבל את יומה בבית המשפט אני מורה כי פסק הדין יבוטל בכפוף לכך שהמבקשת תשלם הוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 1000 ₪ וזאת עד יום 25.7.17. באפשרות המבקשת לקבל שובר מתאים לתשלום ממזכירות בימ"ש זה.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ז, 25 יוני 2017, בהעדר הצדדים.